

stav dlužníkův. Tento rozsah vyjevovacího řízení není rozšířen ani předpisem předposledního odstavce §u 47 ex. ř., v jehož rámci lze dlužníku ukládati jen taková vysvětlení, která mají za účel, by vyhledány byly věci, které jest vydati nebo jež lze do exekuce vzíti. Tudiž i vysvětlení takováto mohou se týkati jen přítomného majetkového stavu dlužníkov, kdežto návrh vymáhajícího věřitele jde přes tuto hranici.

Čís. 5376.

Přednesla-li strana při prvému roku žalobu a strany nechaly pak řízení v klidu, není žalobce oprávněn vzíti žalobu zpět bez souhlasu žalovaného, leč že se zřekne žalobního nároku.

(Rozh. ze dne 15. října 1925, R I 870/25.)

O žalobě, zadané na okresním soudě, byl ustanoven rok k ústnímu jednání na 3. dubna 1925, při němž strany po půlhodinném jednání ponechaly řízení v klidu. Napotomní podání žalobce, jímž oznamoval, že běže žalobu zpět, soud první stolice odmítl, rekursní soud poukázal prvnímu soudu, by vyrozuměl žalovaného o zpětvzetí žaloby. Důvody: První soudce odmítl podání, kterým žalobci žalobu brali zpět, poněvadž žalobci se nezřikají nároku a přivolení žalované ku zpětvzetí žaloby vykázáno není (§ 237 c. ř. s.). Stížnost žalobců do tohoto usnesení soud rekursní shledává důvodnou. O žalobě bylo ustanoveno ústní jednání na 3. dubna 1925 a v protokole o ústním jednání jest pouze uvedeno, že po půlhodinném jednání strany nechaly řízení v klidu. Z toho vyplývá, že strany při ústním jednání vlastně před soudem za intervence soudce nejednaly, že se jen dohodovaly a výsledkem dohodnutí bylo, že řízení ponechaly v klidu. Následkem toho, kdyby byla některá strana po uplynutí lhůty §u 168 c. ř. s. navrhla, by ustanoven byl rok k ústnímu jednání, bylo by bývalo nutno řízení započítati znovu tak, jako by se byl rok ještě vůbec nekonal a dohoda stran o klidu řízení postavila spor do toho období, v jakém byl před počátkem prvního roku, neboť nemůže tu býti řeči o nějakém konaném prvním roku.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dle §u 237 c. ř. s. může žalobce, nezřikaje se žalobního nároku, vzíti žalobu bez souhlasu žalované strany zpět jenom až do počátku prvního roku, a když by se žalovaný k němu nedostavil, také ještě při prvému roku. Za nedostavení k roku platí dle §u 133 odstavec druhý c. ř. s. i to, že strana se k roku sice dostaví, ale přes soudcovu vyzvání neprojednává nebo po vyvolání věci opět se vzdálí. Dle protokolu o roku ze dne 3. dubna 1925, kterýžto protokol činí dle §u 215 c. ř. s. plný důkaz o průběhu a obsahu jednání, přednesla strana žalující žalobu, a po půlhodinovém jednání nechaly strany řízení v klidu. Vývody rekursního soudu, že se strany při tomto roku jen »dohodovaly«, jsou tedy v rozporu s protokolem o roku. Kdyby v tomto sporu došlo k obnově řízení, zůstalo

by zejména v platnosti, že žalobci žalobu již přednesli, a stihly by je jen následky §u 442 odstavec druhý a 399 c. ř. s. Že v protokolu není obsah celého jednání podrobně protokolován, jest nezávažno. Za tohoto stavu věci nebyli žalobci po roku ze dne 3. dubna 1925 oprávněni, aby nevzdávající se nároku, vzali žalobu bez souhlasu žalované zpět.

Čís. 5377.

Obecní zaměstnanci (zákon ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920).

Pokud jest plně zaměstnán obecní strážník. Rozhoduje jen služba jeho konaná pro obec, nikoliv práce ve škole, k nimž byl zjedнан školní radou.

(Rozh. ze dne 15. října 1925, Rv I 894/25.)

Žaloba obecního strážníka proti obci o placení služebních požitku dle zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n., byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jde o to, zda tu byly dne 12. ledna 1921 zákonné podmínky pro žalobcovo ustanovení definitivním obecním zřízencem (strážníkem), totiž, zda žalobce byl podle §u 3 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920 u obce plně a trvale zaměstnán, takže jeho služba byla stálým a výhradním jeho povoláním, které musil konati po celou v jeho oboru platnou pracovní dobu, při nejmenším 8hodinnou pracovní dobu denní. Rozhodnou jest jen otázka, jaké služby žalobce pro obec, nebo z příkazu obecního zastupitelstva skutečně konal. Méně závažnou jest otázka, čemu věnoval ostatní čas; otázka ta měla význam jen potud, že z ní mělo býti posouzeno, byl-li žalobce u obce plně zaměstnán. Jest tedy lhostejno, zda žalobce pro sebe obhospodařoval 5 nebo 10 korců polí, jen na tom záleží, že žalobce nevěnoval se plně službě strážníka, nýbrž vykonával kromě jiných zaměstnání také své polní hospodářství. Správně nepřihlížely nižší soudy ku pracím, které žalobce konal ve škole, na objednávku školní rady a nikoli z příkazu obecního zastupitelstva, neboť práce ty konal pro jiný právní podmět, než pro žalovanou obec, odměna za to nebyla žalovanou obcí zúčtována a žalobce konal v tomto směru služby školníka pro školní obec, tedy zase jiné zaměstnání, než službu strážníka pro místní obec. Ostatně nebyl žalobce podle zjištění nižších soudů ani se započtením školních prací plně zaměstnán. Pochuzky, které žalobce konal podle odst. 8 služ. instr. I pro místní školní radu, byly nižšími soudy v úvahu vzaty. Služba ponocenská nemohla býti počítána, protože žalobce podle vlastního doznání této služby již od roku 1916 nekonal. Procesní soud důkladně zjišťoval všechny služby a práce, které žalobce konal ve své vlastnosti obecního strážníka, a dospěl ke konečnému zjištění, že celá pracovní doba žalobcova ve službě obce činila za dřívějších časů průměrně 3 4 hodiny denně, za purkmistra P-a v posledních letech (od roku 1919—1923) jen 2 2½ hod.